

عنوان مقاله:

شگردهای تمرکززدایی در افسانه های صبحی

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سولماز مظفری - مدرس زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان شیراز، ایران

سعیده قاسمی - دانشجو علوم تربیتی، گرایش آموزش ابتدایی دانشگاه فرهنگیان شیراز، ایران

فاطمه قاسمی فارسی - دانشجو علوم تربیتی، گرایش آموزش ابتدایی دانشگاه فرهنگیان شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

ذهن ما از سویی گرایش دارد که با تمرکز بر یک پدیده یا یک بعد یا یک سطح از پدیده آن را بشناسد و جذب کند و از سوی دیگر این توانایی را دارد که از پدیده ای که آن را جذب کرده و یا مجذوب آن شده، جدا شود، فاصله بگیرد و به پدیده ای دیگر یا بعد و سطحی برود و از این راه، به شناختی گسترده تر و ژرف تر دست یابد. افسانه گونه ای از ادبیات داستانی است که در ادبیات سنتی جایگاه خاصی را به خود اختصاص داده است. افسانه را می توان از وجوه مختلف مورد بررسی و تحلیل قرار داد. تمرکز زدایی گونه ای توانایی ذهنی است که بر روی شخصیت های داستانی و غیرداستانی می توان آن را اعمال کرد. در این مقاله تحلیلی و توصیفی سعی بر این شده است شگردهای تمرکز زدایی را در دو بخش معصومیت و تجربه در افسانه های صبحی مهدی مورد بررسی قرار دهد. به نظر می رسد با توجه به معصومیت و تجربه که در شخصیت ها یافت می شود، می توان تمرکز زدایی را در داستان و رمان در مراحل مختلفی مشاهده کرد.

کلمات کلیدی:

تمرکز زدایی، معصومیت، تجربه، افسانه، شخصیت، صبحی مهدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/849810>

